

съ тѣхъ по рѣка Индъ до устие то му. Александръ излѣзълъ на море то и тамъ принесълъ жрътва на боговете; а за честь на бога Посейдона заповѣдалъ да хвърлятъ въ море то телета та и златни ти чаши, съ които той пиялъ. Оттамъ една часть войска испратилъ той по море камъ устие то на Евфратъ, а съ останала та се върналъ назадъ по сухо по южна та пустиня на Персия. Тоя походъ билъ много мъченъ: горештина та, жажда та и гладъ тѣ изморили повече отъ половина та войска. Нъ Александръ съ примѣръ тѣ си поддържалъ въ тѣхъ бодрость; той вѣрвѣлъ всякога напредъ и теглилъ съ тѣхъ всички ти мъки и нѣмане. Еднажъ македонска та войска теглила много мъки за вода; нѣколко войника нашли малко мътна вода, нагребли я въ единъ шлемъ и я занесли на царь тѣ; нъ той я излѣлъ на земя та, заштото нерачилъ да пие тогава, когато войска та му мрѣла отъ жажда. Такъво отношение дало нова сила на останалата войска.

Царь Александръ направилъ за своя столицина Вавилонъ, и съ все сърдце се заловилъ да уреди голѣмата си държава: правилъ пътишта и прокопавалъ вади, правилъ градове и пристаништа. Той гледалъ да сблужи Перси ти съ Гръци ти; носилъ дрѣхы като персидски ти царие, ималъ една дружина персидски тѣлопаче, и уобште билъ обиколенъ така богато, както било у персидски дворъ; мнозина млади македонци той оженилъ за персиянки, и самъ зелъ за жена дъщеря та на Дария Кодомана. Нъ македонци ти и Гръци ти искали да бѣдатъ господаре въ призети ти земи, та съ неблагодарность гледали на това, дѣто царь тѣ ги има равно съ перси ти. Немироване то имъ дразнило Александра. За жалость той малко по малко се научилъ на источно то самоуправствие, станалъ надутъ, зелъ да слуша подлизурки ти и да наказова страшно неблагодарни ти. Така еднажъ на ядене то Клитъ (който избавилъ нѣкога животъ тѣ на царь